

var en Samfundsinteresse til Stede, og det er ganske rigtigt. Der er selvfølgelig en Almeninteresse, Samfundsinteresse, herved, men ogsaa en særlig Interesse til Stede for den vedkommende Eier og den Del af Landet, hvor han bor. Derfor tror jeg, det er ganske rigtigt, at man har fordelt det saaledes, at det Offentlige, Staten, bærer en Del, og den Egn, hvor Vedkommende bor, en Del. Det ærede Medlem maa heri ikke lade sig forlede af Reglerne i Loven om Svinedifteritis; thi dette var en Smitte, som kom pludselig over os, og som vi toge ganske ekstraordinære Foranstaltninger imod, og det, at Statskassen betalte Gildet den Gang, var særlig begrundet. Det tror jeg, var i sin Orden, men herefter vil det jo ikke ste for denne Sygdoms Vedkommende, thi forsaavidt dette Lovforslag blev ophøiet til Lov, vil den omtalte Sygdom gaa ind under de almindelige Regler for Smitfoter hos Husdyrene. Jeg tror, at de Regler, der i Lovforslaget staa om Erstatning, ere ret vel betænkte; de have været saare grundig overbetede, og jeg ser ikke for Diebliffet, at der er Grund til at gaa til Andre. Tuberkulosen har jo tiltrukket sig en ganske særlig Opmærksomhed, hvad den visjelig fortjener, og jeg er selvfølgelig enig med ærede Medlemmer i, at den maa bekæmpes med alle hensigtsmæssige og passende Midler og bekæmpes energisk. Spørgsmaalet er kun, hvorledes den skal bekæmpes. I saa Henseende tror jeg, at Lovforslaget gaar den rette Vej. Ærede Medlemmer ville se, at det er ikke saa lidt, Lovforslaget anordner i saa Henseende, og jeg skal dog der i Korthed tillade mig at erindre om, hvad det er. For det Første stilles Tuberkulosen i § 10, B. under de mildere smittomme Sygdomme. Der kunde gjerne være Tale om at rykke op under A., hvis man anser det for nyttigt. Følget af, at den kommer under B., er, at Vedkommende skal anmeldes Sygdommen, naar den breder sig i hans Besætning. Kommer den under A., skal han anmeldes den, saasnart den forekommer i hans Besætning. Han maa da ikke lade de Dyr, der ere angrebne af disse Sygdomme, føre paa Markeder, til Dyrstuer, paa fremmede Græsgange eller i fremmede Stalde. De skulle altsaa holdes afsondrede, Eieren skal beholde dem for sig selv, man griber dem, hvis de komme udenfor Stalden til saadan Falholdelse eller paa fremmede Græsgange. Der kan dernæst gives særskilte Bestemmelser angaaende Afvondringen, og der kan træffes Foranstaltninger angaaende Venjttelsen af Mælken. Uder Dyret i kjendelig Grad af Tuberkler, maa det kun afhændes til Slagtning, og Kjødet maa ikke sælges

eller bruges til Mennekesføde, medmindre det slagtede Dyr med dets Indvolde forinden er blevet undersøgt af en Dyrlæge, og hans Attest godtgjør, at Kjødet kan nydes. Mælken af Dyr, der lide af Overtuberkulose, maa ikke sælges og heller ikke anvendes til Smør- eller Ostefabrikation, men maa kun bruges til Mennekes- eller Kreaturføde i togt Tilstand. Nu kunde De sige, og et æret Medlem har sagt, hvad skal en Mand da gjøre, naar han har et Dyr og ikke veed af, at det lider af en saadan Sygdom? Ja, saa skal han se at faae det at vide. Men det følger af sig selv, at er en Mand in bona fide, saa kan han ikke straffes; thi man kan ikke straffe ham for Noget, han ikke veed at have forbrudt. I den Henseende behøver man ikke at være betænkelig. Jeg indrømmer, at det er vanskeligt nok at faae fat paa alle disse Ting, men naar man kommer til et mere aktivt Dyrlægetilsyn, vil det nok lykkes, og derfor er jeg enig med ærede Medlemmer i, at det er rigtigt at komme dertil. Endvidere er der med Hensyn til Tuberkel-smitten givet en ganske særlig streng Regel. Ærede Medlemmer ville se, at naar der kommer et Individ, som en Landmand eller Kjøbmand forlanger sendt til Udlandet, og Dyrlægen siger, jeg stopper det som mistænkt for at være angrebet af Tuberkeltæring, saa er der her sat en meget vidtgaaende Bestemmelse; for at Dyrlægen ikke skal være angst for at afgive et saadant Skjøn, nemlig at Eieren kan forlange Dyret nedslaaet, og Omkostningerne ved Burderingen saavel som Udgiften ved Nedslagningen udbetales tilliggemed det fulde Beløb, hvortil det er vurderet, til Afvenderen, hvis det ved Odbuktionen viser sig, at Dyret ikke har lidt af den Sygdom, som det var mistænkt for at lide af, ellers beholder han sit Dyr. Der er altsaa truffet meget strenge Forholdsregler mod, at man her i Landet skulde udføre et Dyr, der er smittet af Tuberkeltæring. Jeg tror, at det er en Pligt at gjøre det, og jeg tror, at det er i vor egen Interesse. Ærede Medlemmer ville altsaa se, at det er en meget vidtgaaende Regel. Saa kommer den tredie Bestemmelse, at Staten ogsaa tilliger sin Understøttelse, for saa vidt der dannes sig Forsikringsforeninger eller andre Foreninger for større eller mindre Kredse, der selv ville bekæmpe Udbredelsen af Tuberkeltæring, og det kan være, at man paa dette Punkt skal gaa endnu videre. Men ærede Medlemmer ere ikke fornøiede dermed, men forlange, at Staten skal træde til og betale Erstatning for disse Dyr. Maa jeg her gjøre opmærksom paa Forskjellen mellem de egentlige farlige Smitfoter og Tuberkel-